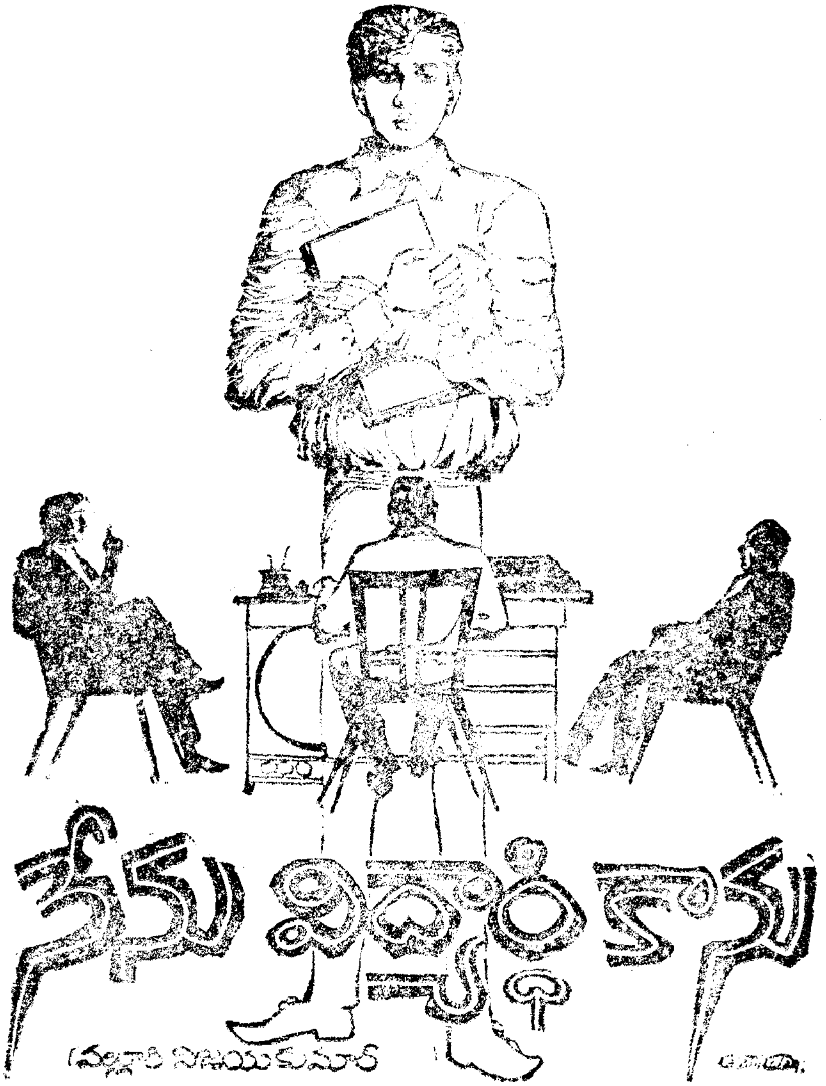

నేను విద్యార్థి కాను

వల్లూరి విజయకుమార్

'నెక్స్ట్'

ఉలిక్కిపడ్డాడు సుధాకర్. పక్కకి చూసాడు. అతని పక్కనున్న కుర్రాడు లోపలికి వెళ్ళాడు. అతని తర్వాతి వంతు తనదే. పక్కన పెట్టిన ఫైలు చేతి లోకి తీసుకున్నాడు సుధాకర్. ఆ ఫయిల్లో అతని డిగ్రీ కాయితం, మరెన్నో సర్టిఫికెట్లు వున్నాయి. గర్వంగా ఫీలయ్యాడు సుధాకర్ వాటివైపు చూస్తూ.

లోపలనుంచి నవ్వులు వినిపిస్తున్నాయి.

మరో ఐదు నిముషాల్లో తననీ పిలుస్తారు. వాళ్ళడిగివ ప్రశ్నలకి సరిగ్గా సమాధానం యివ్వాలి. తణావుకో కూడదు. నిశ్చయించుకున్నాడు సుధాకర్. గది ముందు కూర్చున్న ప్యూన్ సుధాకర్‌ని తదేకంగా చూస్తున్నాడు.

సుధాకర్ యిదేం పట్టించుకోనట్లు యిటూ అటూ దిక్కులు చూస్తున్నాడు. అతని తర్వాత యింకా పదిమంది దాకా వున్నారు. అందరూ యిటో అటో సుధాకర్ వయసువాళ్ళే. వయసువాళ్ళే అనే కన్నా లాంటివాళ్ళే అంటే బావుంటుంది. ఎందుకంటే అందరూ ఉద్యోగాన్వేషణ కోసం ప్రయత్నిస్తున్నవాళ్ళే.

సుధాకర్ బి. యస్. సి. పాసయాడు. ఇందులో యేమాత్రం ఆశ్చర్యం లేదు. ఎందుకంటే ప్రతి యేడాదీ చాలామంది పాసవుతూనే వుంటారు. డిగ్రీ పుచ్చుకుని రెండునెలలు కూడా కాలేదు. మెడికల్ రెప్రిసెన్‌టెటివ్స్ కావాలని పత్రికలో ప్రకటిస్తే సుధాకర్ ఎప్లయ్ చేసాడు. ఇంటర్వ్యూకి రమ్మని పిలిచారు.

సుధాకర్ స్ఫురద్రూపి. నల్లటి మీసాలు అతని ముఖానికి అందం తెస్తుంటాయి. సుధాకర్‌కి అతని పర్సనలిటీ మీద చాలా నమ్మకం!

దూరంగా యేదో కలకలం వినిపించింది. మరికొన్ని క్షణాల్లో కలకలం మరింత యెక్కువయింది నాల్గయిదు పోలీస్‌వాన్‌లు రంయ్‌మంటూ దూసుకు వెళ్ళాయి. వాటిలోంచి పోలీసులుబిలబిలా డుతూ దిగుతున్నారు.

సుధాకర్ యెదురుగా వున్న కిటికీ లోంచి చూసాడు. అదొక విద్యార్థుల బృందం, గట్టిగా కేకలువేస్తూ రోడ్డంతా ఆక్రమించేసి నడుస్తున్నారు. వాళ్ళ మధ్య నల్లజెండలు యెగురుతున్నాయి.

'డౌన్‌విత్ ప్రిన్సిపాల్! ప్రిన్సిపాల్ మారాలి!' గట్టిగా గుక్క తిప్పుకోకుండా అరుస్తున్నారు. పోలీసులు ఆ గుంపుని అదుపులో పెట్టటానికి చాలా ప్రయత్ని స్తున్నారు. అందరికన్న ముందు నడుస్తున్న బుర్రమీసాలవ్యక్తి సుధాకర్‌ని ఆకర్షించాడు. అతనే ఆయేటి స్టూడెంట్ లీడర్. చెబితేకానీ అతనూ వో విద్యార్థని తెలీదు యెవరికీ. సినిమాలో విలన్‌లా వున్నాడు.

'అరే, వీళ్ళు నేను చదివిన కాలేజి స్టూడెంట్లే సుమా!' విద్యార్థి నాయకుడిని గుర్తుపట్టాడు సుధాకర్.

మరోక్షణంలో అతనిలో బాధలాంటిది ప్రవేశించింది. ఈ యేడాది నేనూ కాలేజిలో చేరివుంటే యిలాగే వీళ్ళతో చేరి యిూపాటికి హాయిగా తిరుగుతూ వుండేవాడిని కదా! అనుకున్నాడు.

విద్యార్థి జీవితం యెంత ఆనందమయిందో! అందరూ విద్యార్థులకి అదో రకమయిన గౌరవం యిస్తారు, ఇంట్లో పెద్దవాళ్ళు తప్ప! కిందటిసారి తను సమ్మెలో పాల్గొన్నప్పుడు చూళ్ళేదూ, ప్రజలంతా యెలా భయపడ్డారో! సినిమా హాళ్ళలో తమకి టికెట్‌లేదని యెవరయినా చెప్పడమే! గవర్నమెంట్ కాలేజీ స్టూడెంట్‌ని అని చెప్పడం తరవాయి, హౌస్‌ఫుల్ అయినా కుర్చీలు వేసి కూర్చోపెట్టేవారు. మరి స్టూడెంట్స్ అంటే మజాకావా! విప్లవాలు లేవదియ్యరూ!

'ప్రిన్సిపాల్ డవున్ డవున్'

నేను విద్యార్థి కాను

అరుస్తున్నారు గుంపులోంచి. సుధాకర్‌కి ఆనందంగా వుంది. అసలు లేచి ఆ గుంపు వైపు పరిగెత్తాలనే వుంది. కష్టంమీద కోర్కెని అణచుకున్నాడు. తనిప్పుడొక గ్రాడ్యుయేట్.

అయినా ఆ ప్రిన్సిపాల్‌కి కావల్సిందే. అసలు యెవ్వరినీ లెక్కచెయ్యడే! సెలక్షన్లలో యెంత కఠినంగా వుంటాడో. సెలక్షన్స్ వస్తూంటే స్వయంగా సూపర్‌వైజ్ చేస్తాడు. పబ్లిక్ పరీక్షలో తన కాలేజివాళ్ళనే యిద్దరు ముగ్గురిని కాపీ చేస్తూంటే పట్టుకున్నాడు. అసలు అతనికి జాలి, దయ, లేనే లేవు. తన కాలేజి వాళ్ళేకదా కాపీ చేస్తున్నది. వదిలేస్తే యేం?

సుధాకర్ యిలా ఆలోచిస్తూండగా 'నెక్స్ట్' అన్న పిలుపు వినిపించింది. ఉలిక్కిపడి ఫైలు పట్టుకుని గదిలోకి వెడిచాడు గబగబా.

గదిలో వో పెద్ద బల్లముందు ముగ్గురు కూర్చున్నారు. యెదురుగా కుర్చీ ఖాళీగా వుంది. 'గుడ్‌మార్నింగ్' సుధాకర్ విష్ చేసాడు. కంఠం కొద్దిగా వణికినట్లు అనుమానం వేసింది సుధాకర్‌కి. వణికే చేతులని బలవంతాన అదుపులో పెట్టుకున్నాడు.

'కూర్చోండి' ఒకతను కుర్చీ చూపించాడు.

'ఫర్లేదు. అండీ అంటున్నారు.' తృప్తి పడ్డాడు సుధాకర్. కూర్చున్నాడు.

కానీ తను అనుకున్నట్టుగా వాళ్ళేం ప్రశ్నించలేదు. అందరికన్న ముందు ఒకతను 'మీ సర్టిఫికెట్లు?' అన్నాడు సుధాకర్ ఫైలు చూపుతూ.

'అవునండీ'

'ఇలా యివ్వండి.' అతను ఫైలందుకుని తెరిచాడు.

రెండో అతను కిటికీలోంచి చూస్తున్నాడు.

'డౌన్‌విత్ ప్రిన్సిపాల్' అరుపులు గదిలోకే వినిపిస్తున్నాయి. సుధాకర్‌కి కేకలు వింటూంటే అదోలాంటి భయం కలిగింది. 'మును పెన్నడూ లేనిదీ యెందుకీ జంకునాలో?' ప్రశ్నించుకున్నాడు. జవాబు రాలేదు. ఏమన్నా అడుగుతారేమో అని మనసులోనే యెదురు చూస్తున్నాడు. తను చదివిన కెమిస్ట్రీ అంతా యీ క్షణంలో జ్ఞాపకం తెచ్చుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్నాడు. చదివిన కెమిస్ట్రీ అంతా అతనికిప్పుడొక మిస్టరీగా మారింది.

అంతవరకు కిటికీలోంచి బయటకి చూస్తున్న అతను సుధాకర్ వైపు తిరిగాడు. 'మీ విద్యార్థులు' అన్నాడు నవ్వుతూ.

సుధాకర్‌కి నవ్వాలో మానాలో తెలీలేదు. బిర్రబిగుసుకు కూర్చున్నాడు.

'మిస్టర్ రావ్, చూసావా, యీ విద్యార్థిలోకం నాశనం అయిపోతున్నది' కుర్చీలో జారబడి విచిత్రంగా నవ్వాడు అతను. రావ్ అనబడే వ్యక్తి నవ్వుతో శృతి కలిపాడు.

'వాళ్ళు హక్కులకోసం పోరాడుతూంటే మధ్య వీళ్ళకెందుకో?' సుధాకర్‌కి కోపం వచ్చింది. కానీ కష్టంమీద అణచుకున్నాడు. పీళ్ళు చదువుకునేప్పుడు యింత స్వేచ్ఛ వుండేదికాదు. అవును, అందుకే యీ యీర్ష్య,' సరి చెప్పుకున్నాడు సుధాకర్.

సుధాకర్ యిచ్చిన ఫైలు చూస్తున్న లావుపాటాయన ఫైలు మూసి సుధాకర్ ముందుకి తోసాడు. 'అయితే మీరింతకీ గవర్నమెంట్ కాలేజి విద్యార్థన్నమాట' అన్నాడు.

సుధాకర్ తలూపాడు.

'వీళ్ళూ మీవాళ్ళే అనుకుంటాను?' అంతవరకు యేం మాట్లాడని మూడో అతడు అడిగాడు కిటికీలోంచి చూపిస్తూ.

'అవును' సుధాకర్ నోట్లోంచి అతి కష్టంమీద వెలువడ్డాయీ మాటలు. ఎందుకో అతనికి నిజం చెప్పుకోవాలంటే బెదురుగా వుంది.

'డౌన్‌విత్ ప్రిన్సిపాల్!' మొదటతను మెల్లిగా గొణిగాడు.

'ఏం విద్యార్థులో! యింతకీ ప్రిన్సిపాల్ యెందుకు డవున వారిట?' తమాషాగా అడిగాడు రెండో ఆయన సుధాకర్‌ని ఉద్దేశించి.

'తెలీదండీ' నూతిలోంచి వచ్చినట్టుందీ సారి జవాబు.

'ఏం, మీ ప్రిన్సిపాల్ మంచివాడు కాదా?'

'లేదు లేదు. మంచివాడే!' సుధాకర్‌ని ఈ జవాబు చాలా ఆశ్చర్యం కలిగించింది. యెంతలో యెంత మార్పు.

'ఈ రోజుల్లో స్టూడెంట్ కమ్యూనిటీ యెలా తయారయిందంటే...' అందుకున్నాడు ముగ్గురిలో వొకతను.

సుధాకర్‌కి ఆ మాటలు వినాలంటే

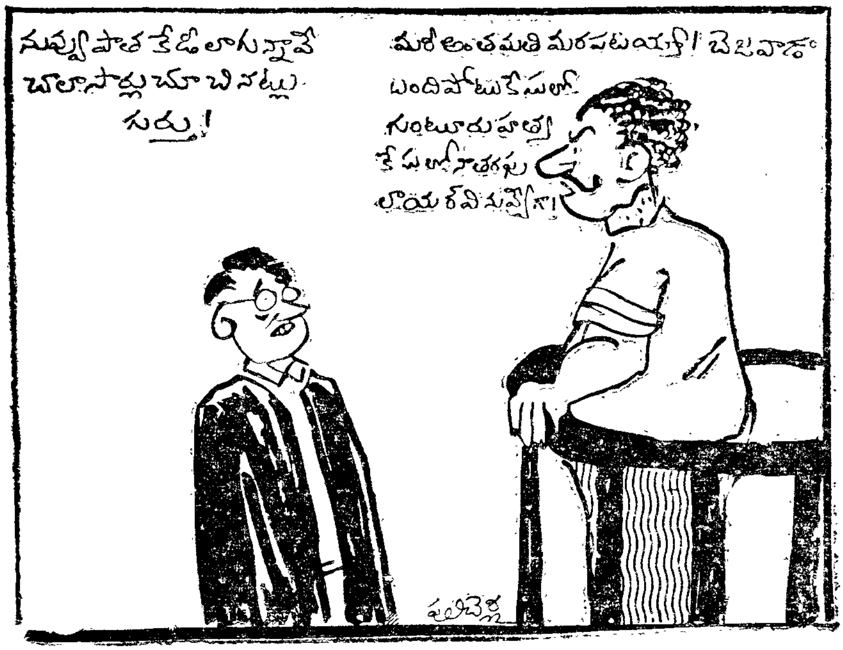

చాలా బాధగావుంది.

'పిల్లలు ... కూడా ... మాట్లాడుతున్నారే' చాలా బాధపడ్డాడు మనసులో. అంతకుముందు మనసులో వున్న ఆనందమంతా యెగిరిపోయింది. 'నేనిప్పుడు విద్యార్థిని కాను. దయచేసి నన్నా ఆ సంఘంలో కలపకండి' అన్నట్లు చూసాడు వాళ్ల వయిపు. వాళ్లదేం గమనించలేదు వాళ్ల ధోరణి వాళ్లది. క్రమంగా అరుపులు దూరమవుతున్నాయి.

సుధాకర్ని ఇంటర్వ్యూలో మరేం ప్రశ్నించలేదు. మూడేళ్ళ ఫలితమయిన డిగ్రీని ఫైల్లో పెట్టుకుని బయటకి వచ్చాడు.

ఇంటాక, ఆ ఆఫ్ఫీసరాయన చూసిన చూపులు సుధాకర్ హృదయంలో నాటుకు పోయాయి. ఆ చూపుల్లో అవ్యక్తమయిన అసహ్యత, 'తమరూ ఈ అల్లరి మూకకి చెందిన కాలేజీలోనే చదివారూ' అన్నట్లున్నాయి ఆ చూపులు.

రోడ్డుమీద, వారగా తలొంచుకుని నడుస్తున్నాడు సుధాకర్. కాలికి రాయి తగిలి తూలి పడబోయాడు.

'జాగ్రత్త నాయనా!' ముసలాయనొకడు హెచ్చరించాడు.

'మీ వాళ్లు విసిరిన రాళ్ళే'. ముసలాయన ముందుకి సాగిపోయాడు. సుధాకర్ తల దించుకున్నాడు. చుట్టూ చెల్లా చెదురుగా రాళ్లు! ముసలాయన మాటలు ప్రతిధ్వనిస్తున్నాయి సుధాకర్ మనసులో. 'మీ వాళ్లు విసరిన రాళ్ళే'

* * *

బస్ స్టాప్లో నిలబడ్డాడు సుధాకర్. అతని చుట్టూ మరో పదిమంది. వో వయసు ముసలాయన అతని కూతురుతో కాబోలు అంటున్నాడు 'అమ్మాయ్, చూసావుగా పెళ్ళగాళ్ళ, అల్లరీను, కష్టం లేక పోతే చదువు మానెయ్యాలి. రోడ్డుమీద పడి అల్లరిచేస్తూ ప్రిన్సిపాల్ని తిట్టటానికీ ఈ వెధవలకేం హక్కు? చదువుకోమని పంపితే పెళ్ళగొప్పతనం యిదా...'

సుధాకర్ చెవుల్లో పడుతూనే వున్నాయా మాటలు. వద్దనుకుంటూనే తలెత్తి చూసాడు. అంతవరకు తండ్రిమాటలు వింటున్న సుకుమారి వయ్యారంగా నవ్వింది. ఆ నవ్వుకి కొరడాదెబ్బ తిన్నట్టుగా ఫీలయ్యాడు సుధాకర్.

క్షణంలో ముసుగు అందమయిన అమ్మాయి నవ్వితే యేదన్నా చిలిపి వన్నెసే వాడు సుధాకర్. కానీ యిప్పుడు అలా కాదు. చుట్టూ వున్నవాళ్ళంతా తనని మింగేస్తేలా చూస్తున్నారనుకున్నాడు సుధాకర్.

'అసలు దీని తప్పంతా మన పెద్దలదే

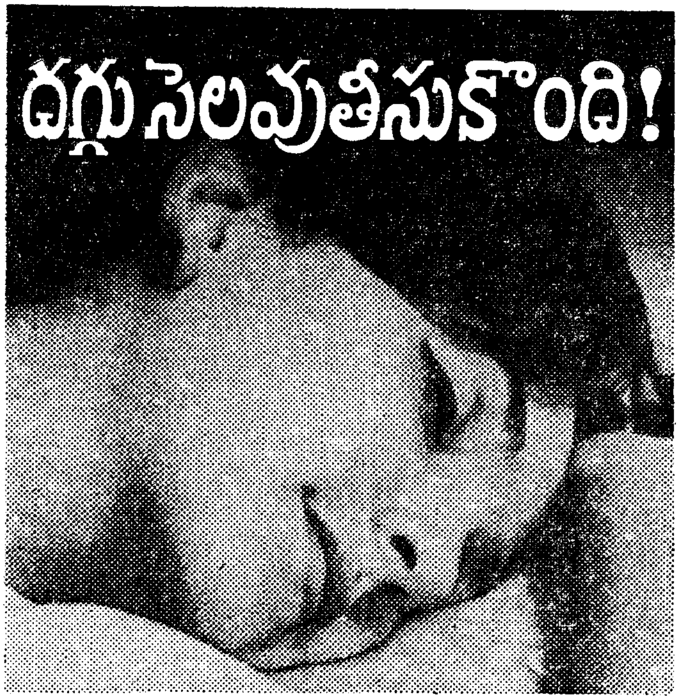

కొంచెము సేపు ముందు ఆమె దగ్గుతో బాధపడింది. అప్పుడు ఆమె గ్లైకొడిన్ను త్రాగింది. ఆమెను యిప్పుడు చూడండి! క్రుంగతీసే దగ్గు తగ్గి ఆమె హాయిగా నిద్రపోతోంది!

దగ్గును అదుపులో పెట్టుటకు గ్లైకొడిన్లా ఏమందూ పనిచేయదు!

వైద్య శాస్త్రరీత్యా అంగీకారము పొందిన గ్లైకొడిన్ యొక్క ఫార్ములా 4 పీడిత భాగములలోను పనిచేసి మీకు దగ్గునుండి ఎలా పూర్తి ఉపశమనమును కలిగిస్తుందో చూడండి:

- మెదడులో-దగ్గు రిఫ్లెక్స్ను అదుపులో పెట్టును.
- గొంతుకలో-కఫమును విడదీసి, గొంతుక గరగర లాడుటకు ఉపశమనము కలిగించును.
- గుండెలో-బిగుసుకు పోయిన నరములను సడలించి, ఊపిరి వదిలేలా చేయును.
- ఊపిరి తిత్తులలో-అడ్డుపడిన ద్రవములను, ఏమిడిని సడలించి, దగ్గును ఆపును.

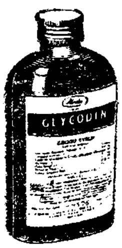

గ్లైకొడిన్

టెర్ప్ వసాకా

దగ్గుకు నమ్మకమైన, అధికాధికముగా అమ్మకమవుతున్న యింటి మందు

everest/593a/ACW/tel

కాండి...గాంధిగారు ప్రారంభించిన సత్యాగ్రహం, ...' రాజకీయంలోకి దిగబోయాడొకడు.

'చాల్లేవోయ్, కోతికి కొబ్బరికాయు దొరికితే యేం చేస్తుందో తెలీదూ? గుళ్లో తీసుకెళ్లి దేవుడిముందు పగలగొడుతుందా? అయితే తప్పెవరిది? కోతిదా, కొబ్బరికాయదా?' హాస్యంగా రాజకీయాలని సమర్థించాడు మొదటి వ్యక్తి. అంతా ముసిముసిగా నవ్వటంతో గాంధీని రచ్చకీడ్చబోయిన మనిషి మరి నోరు మెదపలేదు.

'నువ్వే కాలేజిలో చదువుతున్నావు నాయనా?' చూస్తూ పూర్కోలేని వో పెద్దమనిషి సుధాకర్‌ని ప్రశ్నించాడు. అందరికళ్లూ సుధాకర్‌వైపు తిరిగాయి.

'లేదండీ చదువయిపోయి'

ప్రశ్నించిన వ్యక్తికి సమాధానం రుచించలేదు కాబోలు వ్చ్, యింక ఉద్యోగ ప్రయత్నమన్నమాట...గొణుక్కున్నాడు. సుధాకర్‌కి పీకెలదాకా కోపంగావుంది. కానీ యెవరిమీదో తెలీదు. అదే తమాషా!

'ఈకాలంలో ఆడవాళ్లేనయం 'సుమా!' ఆడపిల్ల తండ్రి బుర్ర వూపుతూ అన్నాడు. చకోరాక్షి నయనాలు మెరిసాయి.

'మరేం' అన్నాయి మరో రెండు గొంతులు. 'అన్నింటా వాళ్లే ఫస్టుకదూ.'

బుర్రతిరిగి పోతూంది సుధాకర్‌కి యీ సంభాషణ వింటూంటే. ఇన్ఫీరియారిటీ ఫీలవుతున్నాడు.

నేను విద్యార్థి కాను

'ఏం నయమో! నా బొందనయం. వాళ్ళు చేసే అల్లరి వాళ్ళూ చేస్తున్నారు. ఎటొచ్చీ కనిపించటంలేదు. వాళ్లుమాత్రం కాపీలు కొట్టటంలేదని వొట్టేసుకు చెప్పగలరా? ఆ వాచరు గాళ్లు అందానికి కరిగిపోయి నాలుగు మార్కులు యెక్కువ వేసేస్తూంటే వాళ్ళుమాత్రం అన్నింటా ఫస్టురారా ఫస్టు.' అనుకున్నాడు మనసులో.

సుధాకర్‌కి మాత్రం లోలోపల బాధగానే వుంది. మర్చిపోవామన్నా మరవలేని మాటలు గింగురు మంటున్నాయి. 'మీ వాళ్లు విసరిన రాళ్లే...' అతని మాటల్లో నిజం వున్నట్టే అనిపిస్తున్నాది సుధాకర్‌కి.

అతని మనసులో యిప్పుడొక్కటే మెదలుతున్నాది. తను తన చుట్టూ వున్న పపంచంతో హాయిగా మెలగాలి. ఎవరూ తనని వేలెత్తి చూపకూడదు. కానీ అదెలా సాధ్యం? తనని చూసిన ప్రతివ్యక్తి తననొక విద్యార్థిగానే భావిస్తూంటే! విద్యార్థికావటం తప్పా? యేమో!

మనశ్శాంతికోసం సినిమా హాలువైపు నడిచాడు సుధాకర్. సరిగ్గా కౌంటర్ చేరేసరికి హౌస్‌ఫుల్ బోర్డు వేసాడు. దగ్గరికి వెళ్లి 'హెక్కు టికెట్టు కూడా లేదా?' అడిగాడు సుధాకర్.

అతను నవ్వుతూ చూసాడు. 'బయట బోర్డు వేసారు. చూసారా?' యెదురు ప్రశ్న వేసాడు.

సుధాకర్ యిప్పుడు ఒంటరిగా వున్నాడు. ఇటువంటి జవాబు గుంపుగా వున్నప్పుడొచ్చుంటే యేమయ్యేదో? ఏమయేది? స్థానబలిమి గెలిచేది.

'నేను గవర్నమెంట్ కాలేజీ స్టూడెంట్‌ని' యీ మాటలు సుధాకర్ గొంతులోనే యిమిడిపోయాయి. మాట పెగల్లేదు. అతని కిప్పుడామాట అనాలనిపించటం లేదు.

* * *

మరో మందుల కంపెనీవాళ్లు యింటర్వ్యూకి పిలిచారు సుధాకర్‌ని. వెళ్లాడు. వెళ్లాక వెళ్లకపోతేనే బాగుండు ననిపించింది. వెళ్లగానే ప్రశ్నలు వేసి పీక్కుతింటానికి ముగ్గురు డైరక్టర్లు కూర్చున్నారు.

పాతపాటే పాడుతూ (గుడ్‌మార్నింగ్) కూర్చున్నాడు సుధాకర్. కూర్చున్నాక యెదురుగా వున్నవ్యక్తిని చూసాడు. ఒళ్లు జలదరించింది. జలజ గుర్తొచ్చింది. అతనెవరో కాదు. జలజ నాన్న?

సుధాకర్ కాలేజిలో చదివేటప్పుడు వోసారి పుస్తకంలో కాయితం ఖాళీగా వుంటే నోటకదాని తన పెన్నులో యింకు లేకపోయినా (అసలు వుండదెప్పుడూ) పక్కవాడి పెన్ను తీసుకుని జలజ అనే అమ్మాయికి ప్రేమలేఖ రాసాడు.

ఆ పిల్ల తనకి రాసిందాన్ని తెలివి తక్కువగా ప్రిన్సిపాల్‌కి, అతను ఆ వుత్తరం తనది కాదంటే, వాళ్ళనాన్నకీ చూపించింది. ఆమట్నే యిద్దరూ సుధాకర్‌మీద విరుచుకు పడిపోయి నానా గొడవా చేసేసి కావల్సినన్ని వార్నింగులిచ్చేసారు.

సుధాకర్‌కి వాళ్ల నాన్నమీద, జలజమీద, యింకా ప్రిన్సిపాల్‌మీదా కోపం వచ్చినా, యేం చెయ్యలేక 'హాస్నే వీళ్లెవరూ తెలుగు సినిమాలు చూళ్లేదులా వుంది.' అని సర్ది చెప్పుకున్నాడు. ఇదీ ఆనాటి జలజకథ.

ఇలా సుధాకర్ ఆలోచిస్తూ బెదరి పోతూంటే ఆ బ్రాహ్మిన్ సాయన చటుక్కున 'విద్యార్థులు ప్రేమించొచ్చా?' అన్నాడు. ముందు తనని కాదేమో అని అనుకున్నా, అతను రెట్టించి అడిగేసరికి

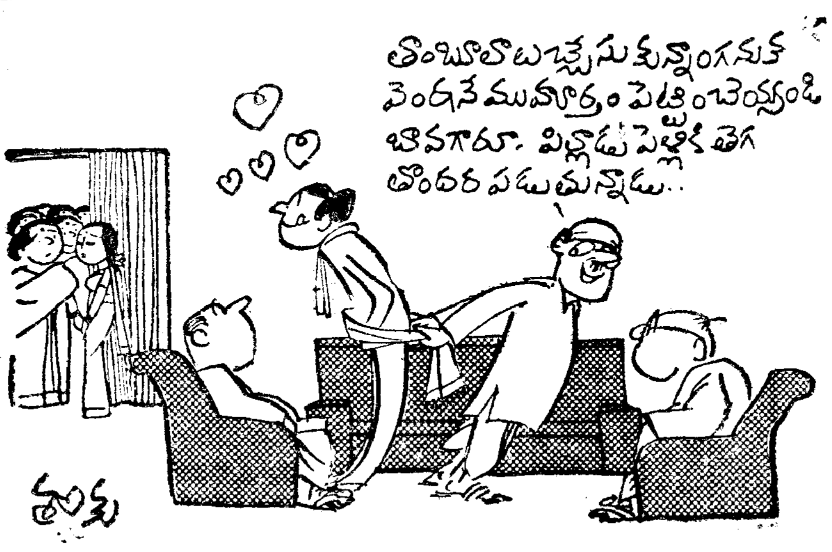

వాళ్ళ మండింది.

'ఇన్స్, జనరల్ నాలెడ్జికోసం అడిగాను. మరేం అనుకోపోతే చెప్పు' అన్నాడాయన.

ఏదో గొణిగాడు సుధాకర్.

'ఏం చదివావ్' అన్నా డాయన.

'బి. యస్.సి.'

'ఏం క్లాసు ?'

'థర్డ్'

'హూ' అన్నా డత నొక్కసారి.

'ఏం విద్యార్థులో. వీళ్ళకి చదువు మీద తప్ప మరన్నిటిమీదా ధ్యాసే' పక్కవాడితో అని విట్టువేసినట్టు గట్టిగా నవ్వాడాయన.

'డాన్‌విత్ ప్రిన్సిపాల్'

అదిరిపడ్డాడు సుధాకర్. బయట మళ్ళీ కలకలం. విద్యార్థులు సమ్మె కొనసాగిస్తున్నారు. ఇది మూడోరోజు సమ్మె! మరో రోజు చేస్తే హాయిగా పదిహేను రోజులదాకా కాలేజీ తెరవరు. అదీ వాళ్ళ గొడవ. అందుకే ఈ సమ్మెలూ అవీను. వీటిని గురించి పెద్దాళ్ళకేం తెల్సు? సుధాకర్‌లాంటి వాళ్ళకి తెలుస్తుంది కానీ.

'వీళ్ళు చదువులకి నామంవేసి రోడ్లంబట తిరుగుతున్నారే. ఆర్ దే స్టూడెంట్స్? వీళ్ళు విద్యార్థులా?' తన విచారాన్నంతా వెళ్ళబోసుకున్నా డొకతను.

వేధనలు. ఏ మూలకో వెళ్ళి అరుచుకో రాదూ. వీళ్ళమూలంగా తను తలెత్తుకు తిరగలేక పోతున్నాడు. అయినా యెప్పుడో నేను చదువుకున్నానని, నన్నిప్పుడూ వీళ్ళలో జమకడ్తున్నారేం? నేను విద్యార్థిని కానే! జవాబు దొరక్క సుధాకర్ సతమత మవుతున్నాడు మనసులో.

ఇంటర్వ్యూలో వాళ్ళేదో అడిగారు. తనేదో జవాబులు చెప్పాడు. మరోక్షణంలో బయటపడి వూపిరి పీల్చుకున్నాడు.

'హమ్మయ్య'

బస్‌స్టాండ్‌వైపు నడకసాగించాడు. జబ్బ జిల్లవాళ్ళు దీనికి డైరక్టరని తెల్సింటే చెప్పినా యెవ్వరూ చెయ్యకపోదురు కదా! ఫీలయ్యాడు సుధాకర్.

విద్యార్థులు చేసేగొడవ యెక్కువయింది. పోలీసులు లాఠీలు వూపుతున్నారు. ట్రాఫిక్ బందయిపోయిరేది:

డౌన్‌విత్ ప్రిన్సిపాల్...

కేకలు యెక్కువయ్యాయి. రాళ్ళు గాల్లోకి లేస్తున్నాయి, అద్దాలు తప్పమంటూ పగులుతున్నాయి. అద్దాలు విరక్కొడితే వాళ్ళకి కావల్సింది లభిస్తుందా? రాళ్ళు గాల్లోకి లేస్తే ప్రిన్సిపాల్‌కేం నష్టం? అతను గాల్లో వుంటాడా? దుకాణాల్లో అద్దాల వెనకాల వుంటాడా?

వెర్రిమూక అర్థం పర్థం లేదు.

'ఏసీస్ అవర్ డెమాక్రసీ' బస్‌స్టాప్‌లో ఒకతను అంటున్నాడు.

'వీళ్ళంతా చదువుకునే వాళ్ళేనా?' ఆశ్చర్య పోతున్నారంతా. ఆశ్చర్యం వెనకాల దాగిన జుగుప్స, బాధ, అసహ్యం గుంపులోని వాళ్ళకెలా అర్థమవుతాయి.

సుధాకర్‌కి చుట్టూవున్న వాళ్ళని చూసే ధైర్యం లేకపోతూంది. అంతా తననే చూసి నవ్వుతున్నట్టుంది. 'నేను విద్యార్థిని కాను నేను విద్యార్థిని కాను. నన్నలా చూడకండి' అంటూ అరవాలనిపించింది. మాట పెగల్లేదు. హృదయాన్ని దాటి రాలేదు పలుకులు.

ఎక్కడినుంచో ఓ రాయి సుధాకర్‌కి తగిలింది. నెప్పి! మొదటిసారిగా నెప్పంటే యెలా వుంటుందో తెల్సింది.

'వెధవలు మరీ తెగులు మీరి పోతున్నారు. నేను చదువుకునే రోజుల్లో అయితేనా...' యీమాటలు అనుకోకుండా పైకే అనేసాడు సుధాకర్. అందరూ అతనివైపు చూసారు

ఆ చూపులు సుధాకర్‌ని బాధించటం లేదిప్పుడు. అతనన్నమాటలు అతనికే విచిత్రంగా వున్నాయి.

'విద్యార్థులు చెడిపోతున్నారు' గొణిగాడు సుధాకర్. ఈ మాటలన్నాక చాలా మటుకు బరువు దిగిపోయినట్టుంది.

'నేను విద్యార్థికాను' గట్టిగా అరిచి అందరితో చెప్పాలనిపిస్తున్నాది సుధాకర్‌కి. అప్పుడు తనకి లభించే గౌరవం వేరు.

నిజమే, యీనాడు విద్యార్థులు తమకున్న గౌరవాన్ని స్వయాన నాశనం చేసుకుంటున్నారు అనిపించింది సుధాకర్‌కి.

గుంపు గమ్యం లేకుండా అలా ముందుకి సాగిపోతూనే వుంది. ఎవరు విద్యార్థులు? ఎవరు కారు? నిజమే నా మటుకు నేను విద్యార్థిని కాను. తృప్తిగా నిట్టూర్చాడు; అసలు జీవితాన్ని చవిచూస్తున్న ఒకనాటి విద్యార్థి సుధాకర్. ●